

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

2017: incerteses i desitjos

Preocupen els silencis sobre els problemes econòmics del país

L'any 2017 comença a Andorra sense arguments que permetin esperances d'una nova orientació política.

Els afers de la consellera general Meritxell Mateu i del ministre Jordi Alcobé han estat il·lustratius de la mentida sistemàtica del cap de Govern, Toni Martí.

Un bon desig per al 2017 és que s'acabi la mentida política. Un desig escèptic tanmateix perquè a la política andorrana la veritat no és rendible.

Les hemeroteques de la premsa del 2016 –i els arxius sonors de ràdios i de la televisió pública– són els més fidels notaris de la mentida –la fase de “postveritat” que comentava en aquesta Plaça del Poble en l'edició del 29 de novembre del 2016 del BonDia– que empra Toni Martí.

Només cal anar als arxius per retrobar les pàgines 3 i 4 de l'edició del BonDia del dia 5 de gener del 2016 i llegir que Martí afirma que “tres anys donen per a molt” i cal fer les reformes pendents.

Amb aquelles declaracions s'hauria de tenir una fe cega perquè resultessin ara creïbles les paraules de Toni Martí davant la premsa el 22 de desembre –o el seu discurs de Cap d'Any vuit dies després– exposades amb l'entonació de predicador que el caracteritza.

Com assenyalava l'editorial del BonDia del dia 23 de desembre del 2016, en un any es farà tot allò que no s'ha fet en cinc... Òbviament no ho farà, no pas

perquè l'aritmètica parlamentària no l'hi permeti –són quinze consellers generals–, sinó perquè no té gens de ganes de tirar endavant la més mínima reforma que li faci perdre vots.

Les mentides –evidents i reiterades– són acostumades i tristament conegudes. Ja no sorprenen. Però tampoc ens aporten cap mena de tranquil·litat els silencis de l'executiu de Martí sobre els importants problemes econòmics que té plantejats Andorra.

Martí no pensa tirar endavant la més mínima reforma que li faci perdre vots

Perquè la mala actuació política de DA va aparellada amb una lamentable situació socioeconòmica. Hi ha símptomes que el país està malalt i desmagnetat i el Govern de DA fa veure que no ho sap.

El recorregut dels comptes públics d'Andorra –la setmana vinent parlarem del pressupost– planteja més preguntes que no pas reparteix tranquil·litats.

I el 2017 comença amb una incertesa preocupant per a la prosperitat d'Andorra: una economia mundial que assenyalava una molt feble progressió de la productivitat. L'economia no es recupera.

No hauríem de començar aquest 2017 amb una mirada

curta de vista. Nadal, Cap d'Any i Reis han estat bons per al comerç i l'hostaleria. N'hem d'estar tots ben contents. Però no podem deixar-nos encegar per un foc d'encenalls. Perquè és un foc d'encenalls creure que la bona campanya de Nadal 2016 indica que l'activitat econòmica es redreça i seguirà fent-ho.

Seria una ingenuïtat pensar que una situació conjuntural –absència de neu arreu de les estacions d'esquí competidores d'Andorra i la tranquil·litat que ofereix, des del punt de vista de la seguretat, Andorra enfront d'altres destins turístics propers– esdevé una constant en el redreçament econòmic.

Com també seria una ingenuïtat creure's el cap de Govern confiant que s'han neutralitzat els riscos d'inestabilitat financera.

L'any 2016 hem comprovat que l'esvoranc de les desigualtats comença a ser insuportable. Hem superat l'etapa de la fractura social i ens endinsem en una fase de fractura de societat.

Els nivells de remuneració dels uns es contraposen –Càritas ens ho confirma– amb el nivell de desemparament dels altres i així no es pot ni imaginar una comunitat de destí. Menys encara quan n'hi ha que proposen suprimir el principi constitucional de nacionalitat única.

Hi ha moltes famílies que se senten condemnades a viure com si fossin una “variable d'ajustament”. I aquestes famílies necessiten –i demanen– que hom els protegeixi.